

Connectivitat

NATURA URBANA. No podem quedar-nos, els manresans, aïllats dins de la ciutat. Hem de poder anar caminant o amb bicicleta de Manresa a les poblacions del voltant, als diferents espais de l'Anella Verda, cap al jardí de la metròpoli.

Hi ha d'haver camins que et convidin a sortir de la ciutat o a anar als espais de l'Anella sense cap mena de dificultat. Hauríem de tenir una xarxa de camins inserits en l'espai periurbà per anar amb bici i a peu.

Camins que han de redefinir els termes municipals de Manresa i les poblacions de l'entorn sense haver de canviar-los. Que els termes esdevinguin fronteres borroses gràcies a aquests camins més cívics. La connectivitat, la connexió física i cívica entre poblacions esdevindrà real quan hi hagi una comunicació entre els polítics de les diferents poblacions del pla del Bages. I quan cada població deixi de mirar-se el melic i trenqui les seves fronteres. I quan els polítics vegin que, en realitat, les fronteres són zones de transició tant o més importants que el propi municipi. Zones de transició que es construeixen amb el pacte, la comunicació i la connectivitat.

No podem crear illes de ciment enmig del no-res, enllaçades per camins d'asfalt poc sociabilitzadors. Malgrat tot, però, tenim algunes infraestructures naturals, vies verdes, que ja connecten i ens poden ajudar molt a establir aquest lligams: són els rius, les rieres i alguns camins rurals descurats. Són connexions ecològiques i paisatgístiques. Permeten acostar poblacions i acostar els ciutadans. Però no deixen de ser entorns antropitzats en excés, que fins ara hem utilitzat com a clavegueres, en el cas de cursos fluvials, o com a carreteres de segona, en el cas dels camins rurals.

Un dels camins que porten al Suanya Foto: Ignasi Cebrian

De fet, hi ha connectivitat entre les poblacions del voltant de Manresa i la ciutat. No obstant això, sempre cal agafar el cotxe. Per a la gent, hauria de ser més fàcil agafar la bicicleta cada dia que haver de pujar al cotxe, engegar-lo i portar-lo fins a Manresa per després haver de buscar aparcament gratuït o pagat. Això no és res més que un clar exemple de connectivitat a evitar. Només facilitant la connectivitat que ens permeti anar a peu o amb bicicleta promocionem la salut, contribuïm a la descongestió de la ciutat, facilitem tenir un aire menys contaminat, millorem l'economia de les famílies i contribuïm al coneixement de l'entorn i, per tant, al respecte i l'estima dels espais del rodal de Manresa.

Els camins són clarament una obertura cap al món. Ens permeten un retorn a la natura. Fa temps que ens hem deslligat de la natura i ja no fem servir el nostre cos per fer el que feien els nostres avantpassats del paleolític: nedar, córrer i, sobretot, caminar. Quan caminem, el món se'ns fa petit i queda reduït a les forces del nostre cos i veiem l'autèntica dimensió, significat i valor de la realitat. Una realitat de proporcions adequades, similars, al nostre cos i amb la nostra naturalesa biològica.

El riu Cardener, exemple de via verda. Foto: Ignasi Cebrian